

Ben der. Men skal man tage Forholdene saadan, som de foreligge for os, og erkende, at der er Mennesker, der søge og maaske undertiden maa søge saadanne Steder, saa gælder det dog i hvert Fald om, at dette Sted bliver saa tiltalende som muligt. Nu vover jeg at paastaa med den Erfaring, jeg har som gammel Københavner — og jeg glæder mig ved at kunne staa som Forsvarer af Københavns Interesser i denne Sag —, at de smaa Beværtninger, og i det hele Beværtninger, hvor der er Musik, bidrage i en ikke ganske ringe Grad til at forædle de Mennesker, der komme der. Jeg har sagt før, at paa en Beværtning, hvor man kun gaar for at drikke og ikke andet, der drikker man og sætter ingen Grænse. Men naar man gaar paa Beværtning for at nyde en Smule Underholdning, samtidig med at man drikker sin Kop Kaffe eller nyder sit Glas Øl, bidrager denne Musik i ikke ganske ringe Grad til, at Folk føle sig vel tilpas og maaske kunne sidde længe over en Bajer eller en Kop Kaffe, men den bidrager under alle Omstændigheder til, at Værtshuset ikke bliver et kedeligt Sted, hvor man kun kommer for at drikke. De Herrer bidrage ved denne Skat paa Musikken til, at Beværtningerne fremtidig ville øve en daarlig Virkning paa dem, der komme der, de Herrer skade den moralske Tilstand i denne By, derom er der ingen Tvivl hos dem, der kende Forholdene rundt omkring i de Hundreder af Smaabeværtninger, hvor man har en Smule Musik. Selv den værste Gadestryger, selv den mest deciderede Bølle vil undertiden af Musikkens Toner kunne faa en Smule godt Indtryk, der værner mod et eller andet, som ikke gerne skulde finde Sted.

Jeg nævner ogsaa, og naturligvis i fortrinlig Grad, at dette Lovforslag gennem det paagældende Punkt om Musikerne rammer disse sidste haardt, som jeg ogsaa sagde før. I det Andragende, som foreligger for os, og som mod Slutningen er holdt i næsten rørende Udtryk, omtales der, hvorledes en stor Del danske Musikere kun have Udsigt til Nød og Elendighed. Man kunde, den Gang Skatten forelaa i sin Almindelighed, sige, at naar Teaterdirektørerne petitionerede, spillede de Komædie — det hører nu en Gang til deres Fag —, og at det ikke var fuldt berettiget, naar de sagde, at Skatten vilde foranledige de og de Ulykker. Alligevel delte jeg Teaterdirektørernes Frygt for, at Skatten vilde skade dem, men jeg tvivler absolut ikke en eneste Tøddel om, at de

Krav, Musikerne fremsætte om at maatte beholde deres Erhverv, saaledes som det er, ere fuldt berettigede.

Jeg skal nævne de Herrer et Eksempel, som jeg lige har hørt, og som vil godtgøre, at der er Fare paa Færde, til Trods for hvad den ærede Ordfører stadig siger om, at man vil lade Publikum betale. Jeg har talt med en Provinsdirektør. Denne har haft for Skik, naar han rejste, at lade vedkommende Bys Musikere være hans Orkester, det vil sige, han henvendte sig til en Mand paa Stedet, og denne skaffede ham et Orkester, og han betalte den Pris, som nu en Gang Musikere have sat deres Præstationer til — jeg antager, at de næsten alle ere i Organisationer. Det var selvfølgelig en Fordel for vedkommende Bys Musikere. Men naar nu denne Skat kommer, vil den paagældende Teaterdirektør selv engagere et Orkester, bestaaende af siger og skriver 3 Mand: en Pianist og et Par Violinister, i alt Fald kun 3 Mand, som han tager med fra By til By, fordi han ræsonnerer — og ganske rigtigt — saaledes, at det vil være en Fordel for ham fremfor at leje et Orkester i hver By. Man vil forstaa, at for de Byer, som tidligere leverede denne Mand Musik, vil det være et Tab, at de ikke længere kunne have denne Leverance. Det er kun et enkelt Eksempel.

Lad mig tage den lille Restaurant, det lille Værtshus, hvor der sidder et Par Mand og spiller for 25 Kr.! Lad mig nævne — disse Tal ere oplyste her i Andragendet —, at disse Folk, som faa Spise og Drikke og en ganske latterlig ringe Dagløn, ikke kunne opnaa mere paa det paagældende Sted af den simple Grund, at Omsætningen ikke er større, end at Værten kun kan betale det, her er Tale om. Men i det Tilfælde, at der kommer en Skat paa Musikere af 50 Øre pr. Musiker, har en saadan Vært ingen Interesse af at beholde sin Musik, han lader de Folk gaa, eller hvis han endelig vil have Musik, indskrænker han den til en Pianist. I alle Tilfælde bliver det et Tab, i alle Tilfælde rammer det hæderlige, arbejdende Medborgere, en stor Stand, der ikke har givet nogen som helst Anledning til, at Lovgivningen skulde tage saa haardt paa dem. Vi, der alle ere Folkerepræsentanter, og som rimeligvis hver paa sit Sted have nogle Musikere at repræsentere, vi maa dog vel ogsaa her i dette Tilfælde tale som Repræsentanter for den Del af vor Befolkning, der udøve det hæderlige, borgerlige Erhverv: at yde Musik. Vi maa